

El carrer de Juli Garreta

194

El carrer de Juli Garreta es troba a la zona d'Eixample coneguda com de la Mercè. Va del carrer del Pare Claret a la placeta de Joana Jugan, que és una raconada del carrer de Sant Baptista de la Salle.

El nom li fou posat el 29 d'abril de 1926, pocs mesos després de la mort del cèlebre compositor ganxó. El 4 de gener d'aquell any, Josep Tharrats, Tomàs Sobrequès i Josep Grahit i Grau adreçaven una instància a l'Ajuntament demanant que es dediqués un carrer de la ciutat al músic mort feia poc. El dia 29 d'aquell mateix mes l'Ajuntament decidia posar el nom al carrer identificat sobre el plànol amb la lletra B, a la zona d'eixample de la Mercè. Tres mesos després, el 29 d'abril, es rectificava l'acord i se'l posava a l'identificat amb la lletra C.

DIVERSES MODIFICACIONS

L'eixample de la Mercè, planificat a partir d'un projecte elaborat per Eugeni Campionch el 1897, en el qual s'han anat introduint modificacions, no va començar-se a urbanitzar fins que el 1924 l'Ajuntament signà un conveni amb Josep Ensesa, propietari de la major part dels terrenys, en el qual s'establien les responsabilitats de cadascú.

Segons el projecte de Campionch, aquest carrer havia de continuar més enllà del de Pare Claret fins a trobar la Gran Via a través del solar de l'antic baluard de Santa Clara. Però les modificacions introduïdes per l'Ajuntament en aquell solar a causa de les seves pròpies necessitats d'edificacions municipals van crear el carrer de Bacià amb un traçat que interromp el de Juli Garreta. Per l'altre extrem del carrer el projecte Campionch també li donava continuïtat, en diagonal, fins a la cruïlla actual dels carrers Creu i Joan Maragall. Aquest últim tros en diagonal ha quedat suprimit a l'hora de la veritat.

ARQUITECTURA DELS ANYS VINT I TRENTA

La majoria de les edificacions del carrer de Juli Garreta provenen dels primers anys de la urbanització del carrer, a finals dels

Un relleu de Pere Llores decora el vestíbul d'un magatzem de paper (Foto: Comalat)

anys vint i començament dels trenta. És, en aquest sentit, un petit museu d'arquitectura poc estudiada encara. L'edifici més interessant és el de la cantonada amb Bisbe Lorenzana, que porta el número 19, obra de l'arquitecte Gaietà Cabañes. Aquest edifici, conegut com a la casa Pla Cargol, va començar-se a construir el 1928 i es va acabar el 1930. La façana és decorada amb esgrafiats i amb columnes, gerros i cornises de pedra artificial fets per l'empresa Sagrera, que tenia els tallers al davant mateix. L'edifici va merèixer, el 1930, un premi de la Cambra Oficial de la Propietat Urbana.

Són també interessants els edificis número 4-6, amb dues espectaculars tribunes, i número 8, amb una porta de falses dovelles i un remat de la cornisa que ha desgraciadament una desafortunada cobertura del terrat. A l'altra banda del carrer, a més del número 19 poden destacar-se el número 7 i el magatzem de paper de l'empresa Vila Tarradell, al número 9, aquest últim amb un interessant relleu sobre formigó, datat el 1963, en el porxo d'entrada, en el qual s'hi llegeix la paraula «Papyrus». El contrast entre l'antiguitat i noblesa del número 7 i la modernitat del 9, que té tota la façana de vidre, constitueix un element característic en aquest tros de carrer. L'edifici dels magatzems de paper Vila Tarradell fou projectat per l'arquitecte Joan Maria Pla i construït per Arcadi Pla. En el seu moment, quan començà a construir-se l'any 1960, el fet de fer una façana tota de vidre

constituï una innovació de la ciutat. Cal tenir en compte, a més, que les plantes de l'edifici estan preparades per a suportar grans pesos, a causa de la finalitat a què és destinat. És possible, però, que aquest ús com a magatzem de paper canviï, ja que els actuals propietaris tenen intenció de llogar-lo.

El relleu del vestíbul fou dissenyat pel decorador Pere Llores, el qual dissenyà també una reixa per a l'entrada, de deu metres d'ample per dos d'alçada, també amb símbols al·legòrics al paper, la qual fou realitzada tota en forja a Cassà pels tallers de Jaume Roser Larromaine. Problemes amb el mecanisme d'obertura en van impossibilitar la col·locació i vint anys després segueix guardada en un magatzem, malgrat el seu indubtable valor artístic.

Crida també l'atenció una curiosa barana de ferro, feta amb elements de porta metàl·lica enrollable, al número 13. Els edificis de construcció més recent són el número 12, que tot just s'està acabant, i els que porten els números 16-18 i 25 A-B, amb dues escales cada un. L'escala número 16 ha adquirit rellevància perquè hi té la seu el Col·legi de Perits i Enginyers Tècnics i l'Associació Empresarial de Transports Públics per carretera. Fins a novembre de 1982 van ocupar un pis del número 14 els serveis territorials de Cultura de la Generalitat, compartit amb la delegació del ministeri de Cultura. Fa dos anys els primers van marxar a Can Solterra i els segons a la pujada

Els dibuixos de les alumnes de les carmelites decoren els murs del pati de l'escola (Foto: Comalat)

de Sant Feliu, i el pis va ser ocupat pels serveis territorials de la direcció general de la Joventut.

Al tros entre Lorenzana i Sant Joan Baptista de la Salle, que no es va pavimentar fins a 1963, hi ha l'hotel Europa, de dues estrelles i el garatge Vidal, així com un antic magatzem de fustes al número 28. Al número 27 hi va tenir la seu el col·legi d'Aparelladors abans d'inaugurar la Casa de la Punxa, fa dos anys, i en marxar aquesta entitat hi ha traslladat els seus locals el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). Als baixos del número 17 hi té la capella l'Església Evangèlica Baptista, i als del número 14 hi ha el Montepio San Cristóbal de Chóferes de Girona.

A la tanca del solar que correspon al número 2 del carrer hi ha pintures al·lusives a les comarques gironines, fetes pels alumnes de l'escola de les Carmelites, que té l'entrada per la carretera de Barcelona. Anteriorment n'hi havien fet d'altres amb vistes de Girona. La tanca correspon al pati de l'escola i hi ha una porteta per on també entren i surten les alumnes.

L'altra cantonada amb el carrer del Pare Claret és ocupada pel garatge Blanch. D'altres establiments comercials ocupen baixos en aquest carrer, cosa que li dona animació que no podia ni somniar vint anys endarrerera. El fet que no sigui un carrer que travessi l'Eixample de banda a banda, sinó que només el recorre un tros, el converteix en una mena de passatge interior sense trànsit intens.

Juli Garreta i Arboix va néixer a Sant Feliu de Guíxols el 1875 i hi va morir el 1925. Es formà com a músic a l'orquestra i cobla del seu pare i va seguir també l'ofici patern de rellotger. Va deixar escrites sis obres simfòniques, mitja dotzena de peces de música de cambra i altres obres per a cant i piano. Però la seva màxima popularitat l'obtingué com a compositor de sardanes, de les quals ens n'ha deixat setanta-cinc, la majoria aptes no solament per a ballades, sinó també per a concerts. Amic de Pau Casals, contribuï decisivament al coneixement internacional de la sardana.

J. Fabre

LLAR D'INFANTS PARVULARI

Per a nens i nenes des d'1 a 4 anys

Juli Garreta, 6
Tel. 21 68 10 - GIRONA

J. Tourón, s.a.

MATERIAL MÈDIC I QUIRÚRGIC - ELECTROMEDICINA

BONES FESTES!!

C/. Juli Garreta, 10 baixos - Tel. 21.28.85 GIRONA

ROCHE-BOBOIS

CONCESA, S.A.
Juli Garreta, 3
GIRONA (Espanya)
Teléfon (972) 20 60 23